

Sygn. akt I ACa 211/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Robert Jurga
Sędziowie:	SSA Sławomir Jamróg (spr.) SSO del. Wojciech Żukowski
Protokolant:	sekr. sądowy Marta Matys

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2018 r. w Krakowie na rozprawie
sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu (...) we W.
przeciwko J. W.
o zapłatę
na skutek apelacji pozwanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 29 maja 2017 r. sygn. akt I C 35/17

1. **zmienia zaskarżony wyrok w punkcie III w ten sposób, że kwotę 8.767 zł obniża do kwoty 6.780 zł (sześć tysięcy siedemset osiemdziesiąt złotych);**
2. **oddala apelację w pozostałej części;**
3. **zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 4.050 zł (cztery tysiące pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

SSA Sławomir Jamróg SSA Robert Jurga SSO Wojciech Żukowski

Sygn. akt I ACa 211/18

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz (...)z siedzibą we W. w ostatecznie sprecyzowanym żądaniu domagała się zasądzenia od pozwanego J. W. kwoty 131 791,35 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty z zastrzeżeniem, że odpowiedzialność pozwanego ograniczona jest do nieruchomości położonej w miejscowości Z., dla której Sąd Rejonowy dla K.w K., VI Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych z siedzibą w K. prowadzi księgę wieczystą nr (...), na której została ustanowiona hipoteka umowna zwykła na kwotę 212 500 zł i hipoteka kaucyjna do kwoty 106 250 zł. Strona powodowa domagała

się ponadto zasądzenia od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych. Uzasadniając swoje powództwo podała, że pozwany zawarł z wierzycielem pierwotnym (...) Bank S.A. (wpisanym do rejestru przedsiębiorców KRS nr (...)) umowę kredytu hipotecznego nr (...), mocą której bank udzielił kredytu pozwanemu w wysokości 212 500 zł. Zabezpieczenie spłaty kredytu stanowiła hipoteka zwykła i kaucyjna na nieruchomości położonej w miejscowości Z., dla której Sąd Rejonowy dla K. (...)w K.Zamiejscowy VI Wydział Ksiąg Wieczystych z siedzibą w K. prowadzi księgę wieczystą nr (...). Strona powodowa jako cesjonariusz jest legitymowana do wytoczenia powództwa. Na dochodzoną pozwem kwotę składa się: 81 735,33 zł tytułem należności głównej, pomniejszona o dokonane spłaty kapitału udzielonego kredytu (212 500 zł), 50 056,02 zł tytułem skapitalizowanych odsetek, w tym: - 38 319,03 zł tytułem odsetek umownych i karnych naliczonych przez wierzyciela pierwotnego do dnia poprzedzającego dzień zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności tj. 11 grudnia 2013 r.; - 11 736,99 zł – tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych przez stronę powodową od kwoty należności głównej po dniu zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności (12 grudnia 2013 r.) do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu (14 października 2016r.).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym Sąd Okręgowy wK., I Wydział Cywilny w dniu 5 grudnia 2016 r., sygn. akt (...)uwzględnił żądanie pozwu.

J. W. w sprzeciwie od tego nakazu wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany podniósł zarzuty: nieudowodnienie istnienia, wysokości oraz wymagalności wierzytelności dochodzonej pozwem, brak legitymacji czynnej procesowej powoda, nieważność umowy kredytu, brak wykazania przekazania przez bank pozwanemu środków pieniężnych, zamieszczenie w umowie niedozwolonych klauzul umownych, wadliwość wpisu hipoteki na rzecz strony powodowej i w konsekwencji skuteczność tego prawa, brak wymagalności roszczenia, brak wykazania wysokości odsetek naliczonych przez powoda oraz przedawnienie roszczenia.

Wyrokiem z dnia 29 maja 2017 r. sygn. akt I C 35/17 Sąd Okręgowy w Krakowie zasądził od J. W. na rzecz (...)Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu (...) z siedzibą we W. kwotę 94 229,01 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 8 listopada 2016r. do dnia zapłaty – z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanego przy prowadzeniu egzekucji sądowej do udziału 1/2 części w nieruchomości położonej w miejscowości Z. gmina Z., składającej się z działek ewidencyjnych nr (...), dla której Sąd Rejonowy dla K. (...)w K. VI Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych w K. prowadzi księgę wieczystą nr (...), na której została ustanowiona hipoteka umowna zwykła na kwotę 212 500 zł i hipoteka umowna kaucyjna do kwoty 106 250 zł (pkt I), oddalił powództwo w pozostałej części (pkt II), zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 8 767 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. (pkt III).

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia:

(...) Bank S.A. z siedzibą w W., a pozwanym J. W. została zawarta w dniu 13 kwietnia 2007 r. umowa kredytu na cele mieszkaniowe (...) nr (...). Na mocy tej umowy bank udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 212 500 zł na okres 300 miesięcy od dnia 13 kwietnia 2007 r. do dnia 13 kwietnia 2032 r. na zasadach określonych w umowie i Ogólnych Warunkach Kredytowania w Zakresie Udzielania Kredytów na Celem Mieszkaniowej i Pożyczek hipotecznych. Raty w ilości 300 miały być spłacane przez kredytobiorcę wraz z odsetkami do 13 dnia każdego miesiąca od dnia 14 maja 2007 r. i były one równej wysokości. Wysokość oprocentowania (stopy procentowe) określał § 8 umowy. Z kolei wysokość odsetek na wypadek nieterminowej spłaty kredytu regulował § 12 umowy. Kredyt został udzielony na zakup 1/2 udziałów nieruchomości gruntowej stanowiącej działki budowlane nr (...) położone w Z., gmina Z.. Jako ostateczny termin spłaty przyjęto 13 kwietnia 2032 r. Prawne zabezpieczenie spłaty udzielonego kredytu, odsetek a także innych związanych z kredytem należności stanowiła hipoteka zwykła w wysokości 212 500 zł zabezpieczająca kapitał oraz hipoteka kaucyjna do wysokości 106 250 zł zabezpieczająca odsetki od kredytu i inne koszty obie ustanowione na nieruchomości gruntowej złożonej z działek nr (...) położonych w Z., gmina Z., dla której prowadzona jest przez Sąd Rejonowy dla K. (...), Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych w K. księga wieczysta nr (...). W razie niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu lub w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej Bank

mógł obniżyć kwotę przyznanego kredytu lub wypowiedzieć umowę, zaś okres wypowiedzenia został określony na 30 dni licząc od daty doręczenia oświadczenia Banku o wypowiedzeniu umowy. Kredyt został uruchomiony w dniu 13 kwietnia 2007 r. w formie przelewu na rachunek bankowy pozwanego, który otrzymał od banku pełną kwotę udzielonego kredytu. Pozwany wraz z partnerką S. S. nabyli udziały po 1/2 części w nieruchomości objętej księgą wieczystą nr (...) w której dziale IV wpisana została hipoteka umowna zwykła na kwotę 212 500 zł oraz hipoteka umowna kaucyjna na kwotę 106 250 zł, gdzie jako wierzyciel hipoteczny został wpisany (...) Bank S.A. Pismem z dnia 7 sierpnia 2009 r. (...) Bank S.A. wypowiedział pozwanemu umowę kredytową z dnia 13 kwietnia 2007 r. z uwagi na niewywiązywanie się przez J. W. z warunków tej umowy zgodnie z jej § 13 w zw. z § 15 ust. 1 pkt 1 OWKM. Nieuregulowane należności na dzień 7 sierpnia 2009 r. wynosiły: kapitał – 205 923,31 zł; odsetki umowne – 2 585,15 zł; odsetki karne – 68,30 zł, prowizje – 50,00 zł. Wypowiedzenie zostało przesłane na adres pozwanego wskazany w umowie kredytowej i inny adres korespondencyjny znany bankowi i było dwukrotnie awizowane. Pozwany w piśmie z dnia 14 września 2009 r. zaproponował bankowi porozumienie w zakresie spłaty zadłużenia w ciągu 24 miesięcy, co miało nastąpić ze środków ze sprzedaży nieruchomości zakupionej z pieniędzy z kredytu. W dniu 15 września 2009 r. (...) Bank S.A. w W. wystawił Bankowy Tytuł Egzekucyjny nr (...), w którym stwierdził istnienie wymagalnego zobowiązania dłużnika J. W. wynikającego z tytułu umowy z dnia 13 kwietnia 2007 r. Na wymagalne zadłużenie składała się kwota 205 923,31 zł tytułem należności głównej; 3 552,55 zł tytułem odsetek umownych oraz 676,13 zł tytułem odsetek przeterminowanych, łącznie 210 152,99 zł. Postanowieniem z dnia 12 listopada 2009 r. Sąd Rejonowy dla K. (...)w K., sygn. akt(...)nadał w/w (...) klauzulę wykonalności przeciwko dłużnikowi J. W., maksymalnie do kwoty 318 750 zł.

Przed Sądem Okręgowym w K. toczyło się postępowanie z powództwa (...) Bank S.A. w W. przeciwko S. S. o zapłatę, sygn. akt (...). Wyrokiem z dnia 07 grudnia 2010 r. Sąd w pkt I zasądził od pozwanej S. S. na rzecz strony powodowej (...) Bank S.A. z siedzibą w W. kwotę 208.107,29 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 6 sierpnia 2010 r. do dnia zapłaty – z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanej przy prowadzeniu egzekucji sądowej do udziału 1/2 części w nieruchomości położonej w miejscowości Z. gmina Z., składającej się z działek o nr ewidencyjnych nr (...) dla której Sąd Rejonowy dla K. (...)w K. VI Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...), w pkt II oddalił powództwo w pozostałym zakresie, zaś w pkt III umarzył postępowanie w części objętej cofnięciem pozwu. W dniu 4 stycznia 2013 r. miało miejsce połączenie (...) Bank S.A. z siedzibą w W. z Bankiem Z. (...) S.A. z siedzibą we W., w ten sposób, że Bank Z. (...) S.A. przejął ogół praw i obowiązków przejmowanej (...) Bank S.A. w W., w tym wierzytelność wobec pozwanego. Kolejno z wniosku Banku Z. (...) S.A. we W. toczyło się postępowanie egzekucyjne przeciwko J. W. prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla K. (...)w K. M. G. sygn. akt (...) Postępowanie to postanowieniem z dnia 23 grudnia 2013 r. zostało umorzone z mocy samego prawa na podstawie art. 823 k.p.c., wobec nie złożenia przez wierzyciela w ciągu roku od dnia złożenia wniosku o zawieszenie postępowania żądania jego podjęcia.

Pomiędzy Bankiem Z. S.A., a stroną powodową (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Funduszu (...) w dniu 12 grudnia 2013 r. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności, mocą której strona powodowa przejęła m.in. wierzytelność banku wobec pozwanego J. W. wynikającą z umowy kredytowej z dnia 13 kwietnia 2007 r. Osoby zawierające umowę działające zarówno w imieniu cesjonariusza, jak i cedenta posiadały stosowne umocowania do tej czynności. Strona powodowa zapłaciła pełną cenę za nabycie wierzytelności.

W lipcu 2014 r. w księdze wieczystej nr (...) ujawniono (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz (...)we W. jako nowego wierzyciela hipotecznego.

Przy tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Sąd Okręgowy wskazał, że na skutek cesji wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, (art. 509 § 2 k.c.). Uprawnia to stronę powodową do dochodzenia wierzytelności wynikającej z zawartej przez pozwanego J. W. z (...) Bank S.A. w W. umowy kredytu na cele mieszkaniowe (...) nr (...) z dnia 13 kwietnia 2007 r. . Bank na skutek niewypełniania przez pozwanego postanowień umowy wypowiedział a następnie prowadził w oparciu o wystawiony (...) z dnia 15 września 2009 r. zaopatrzonej w klauzulę

wykonalności postępowanie egzekucyjne, zaś później wierzytelność na mocy umowy cesji z dnia 12 grudnia 2013 roku została sprzedana na rzecz (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu (...) we W.. Zabezpieczenie spłaty stanowiła zaś hipoteka umowna zwykła i kaucyjna na nieruchomości położonej w Z.. Strona powodowa w sposób konkretny wykazała co składa się na dochodzone pozwem kwoty tj., że należność główna wynosi 81 735,33 zł z uwagi na dokonane spłaty kredytu, Łączna kwota skapitalizowanych odsetek wynosi 50 056,02 zł w tym: 38 319,03 zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela bankowego do dnia 11 grudnia 2013 r., zaś 11 736,99 zł stanowią odsetki ustawowe za opóźnienie naliczone od kwoty głównej roszczenia od dnia zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności (12 grudnia 2013 r.) do dnia sporządzenia pozwu (14 października 2016 r.). Powód wykazał dochodzone roszczenie. Pozwany zaś nie wykazał, że dokonał spłat należności kredytowych i uregulował zadłużenie. Z wypowiedzenia umowy kredytowej z dnia 7 sierpnia 2009 r. dokonanego przez (...) Bank S.A. wynika, iż wierzytelność już wówczas była wymagalna, co potwierdził wydany następnie bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) zaopatrzonej przez Sąd Rejonowy dla K. (...) w K. postanowieniem z dnia 12 listopada 2009 r. w klauzulę wykonalności i prowadzone kolejno postępowanie egzekucyjne. Także wyrok wydany w postępowaniu (...) tutaj. Sądu świadczy o tym, że strona powodowa mogła dochodzić wierzytelności, która pierwotnie przysługiwała (...) Bank S.A. Powód nabył bowiem skutecznie wierzytelność od następcy prawnego pierwotnego wierzyciela (...) Bank S.A., czyli Banku Z. (...) S.A. na mocy umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 12 grudnia 2013 roku, w której w wyciągu z wykazu wierzytelności jest wprost i dokładnie określona wierzytelność wobec pozwanego wraz z wszystkimi koniecznymi danymi ją identyfikującymi, jak imię i nazwisko dłużnika, określenie umowy kredytowej, daty i miejsca jej zawarcia, pozostałych do spłaty należności. Umowa została zawarta przez uprawnione do reprezentacji banku i funduszu osoby, uiszczona została całkowita cena zakupu wierzytelności. W ocenie Sądu nie budzi żadnych wątpliwości, iż cesja wierzytelności nastąpiła w sposób zgodny z prawem i całkowicie co do należności dochodzonych pozwem. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz (...) we W. został następnie ujawniony w księdze wieczystej nieruchomości (...) jako nowy wierzyciel hipoteczny, zatem zgodnie z art. 79 u.k.w.h. wierzytelność została na niego skutecznie przeniesiona. Ponadto sam pełnomocnik strony powodowej jak już wskazywano był właściwie umocowany do dokonywania czynności prawnych w niniejszym postępowaniu, organy uprawnione do reprezentacji funduszu udzieliły pełnomocnictwa radcy prawnemu K. B..

Za niezasadny Sąd Okręgowy uznał zarzut nieważności umowy kredytowej z dnia 13 kwietnia 2007 r., Pozwany w sposób nielogiczny z jednej strony wskazywał iż nie zawierał umowy z pracownikami banku, aby następnie twierdzić iż umowę jednak podpisał. Umowa została zawarta pomiędzy (...) Bank S.A. w W., a J. W., podpisały ją osoby reprezentujące bank i sam pozwany i było to wystarczające do zawarcia skutecznej umowy kredytowej. Umowa ta weszła w życie i pierwotny wierzyciel przelał na konto bankowe pozwanego środki z kredytu, co w swoich zeznaniach potwierdził sam pozwany J. W.. Za oczywiście nielogiczne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego Sąd Okręgowy uznał stanowisko pozwanego o braku przekazania środków z umowy z dnia 13 kwietnia 2007 r. przez (...) Bank S.A. a to wobec zachowania pozwanego, który mimo upływu wielu lat od zawarcia umowy nie upominał się o wypłatę środków z umowy kredytu, zakupił pomimo rzekomego braku na to środków pieniężnych udział 1/2 części w nieruchomości w Z. i nie domagał się wykreślenia obciążenia hipotecznego z księgi wieczystej jak też nie prowadził obrony w prowadzonym postępowaniu egzekucyjnym. Pozwany ponadto w piśmie z dnia 14 września 2009 r. wnosił do banku o zawarcie porozumienia odnośnie dobrowolnej spłaty zadłużenia w terminie 2 lat, co nie mogłoby nastąpić gdyby nie otrzymał środków z kredytu. Co najważniejsze pozwany w zeznaniach złożonych przed sądem na rozprawie w dniu 23 maja 2017r. potwierdził, że kredyt z banku otrzymał.

Zdaniem Sądu Okręgowego niezasadny był też zarzut pozwanego dotyczący zamieszczenia w umowie kredytowej z dnia 13 kwietnia 2007 r. niedozwolonych klauzul umownych. Wskazany w § 8 zapis umowy dotyczące zmiennej stopy oprocentowania kredytu w całym okresie kredytowania nie stanowi niedozwolonego postanowienia umownego o jakim mowa w art. 385¹ § 1 k.c. Pozwany nawet nie wskazał w jaki sposób zastosowane postanowienie umowne miało rażąco naruszać jego interesy, prowadząc do zaburzenia równowagi kontraktowej stron. W konkluzji uznać należało, że wszystkie postanowienia umowy kredytowej nie miały charakteru klauzuli niedozwolonej i wiązały dłużnika.

Sąd Okręgowy zwrócił nadto uwagę, że stosownie do zapisów umowy dokonano wpisu hipotek na rzecz pierwotnego wierzyciela (...) Bank S.A., zaś po zawarciu umowy cesji wierzytelności dokonano zmiany wpisu i jako nowego wierzyciela hipotecznego ujawniono stronę powodową. Wpis został dokonany zgodnie z przepisami prawa i ujawnione w księdze wieczystej prawo korzysta z rękojmi wiary publicznej ksiąg wieczystych. Stronę powodową chroni zgodnie z treścią art. 5 ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (t.j. Dz. U. z 2016 r, poz. 790 z późn. zm., dalej: u.k.w.h.) rękojmia wiary publicznej ksiąg a więc strona powodowa chroniona jest przed skutkami nabycia prawa od osoby nieuprawnionej. Niezależnie więc od kwestii ustaleń dotyczących przeniesienia praw na stronę powodową pozwany nie wykazał, aby działanie rękojmi zostało wyłączone, a jeśli zarzucał wadliwość dokonanych w księdze wpisów, to powinien wystąpić z powództwem o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym, a tego nie uczynił.

Co więcej to strona powodowa wykazała, iż pierwotny wierzyciela (...) Bank S.A. skierował do pozwanego J. W. pismo z dnia 7 sierpnia 2009 r. z wypowiedzeniem umowy kredytowej z dnia 13 kwietnia 2007 r. Pozwany nie odebrał dwukrotnie awizowanej korespondencji z banku, mimo iż była ona kierowana na wskazane przez niego w umowie i znane bankowi adresy. Z punktu widzenia skuteczności oświadczenia woli nieistotne jest to, czy i kiedy adresat zapoznał się z jego treścią. Wystarczające jest, że oświadczenie woli doszło do niego w sposób stwarzający mu realną możliwość zapoznania się z treścią oświadczenia. Pozwany miał możliwość zapoznania się z treścią pisma zawierającego wypowiedzenie umowy i zgodnie z art. 61 k.c., należy uznać, że oświadczenie banku zostało mu skutecznie złożone.

Za uzasadniony częściowo Sąd Okręgowy uznał zgłoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia co spowodowało, że w odniesieniu do roszczenia o odsetki umowne naliczone przez poprzedniego wierzyciela od dnia 13 maja 2009 r. do dnia 07 listopada 2013 r. powództwo zostało oddalone. W przypadku bowiem wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialno-prawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem. Zatem strona powodowa - nie będąca bankiem - nie mogła skutecznie powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.).

Skoro zatem prowadzone przez Bank(...) S.A. przeciwko pozwanemu na mocy (...) zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postępowanie egzekucyjne zostało umorzone z mocy samego prawa to nie doszło do przerwania biegu przedawnienia. Tak więc w dacie wniesienia pozwu w niniejszej sprawie tj. 8 listopada 2016 r. roszczenie uległo przedawnieniu. Jednakże pozwany J. W. jest zarówno dłużnikiem osobistym, jak i dłużnikiem rzeczowym. Spłata kredytu została bowiem zabezpieczona poprzez ustanowienie hipoteki umownej zwykłej na kwotę 212 500 zł oraz hipoteki umownej kaucyjnej do kwoty 106 250 zł na nieruchomości położonej w miejscowości Z., dla której prowadzona się księga wieczysta nr (...). W niniejszej sprawie znajduje zatem zastosowanie art. 77 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (tekst jednolity Dz. U. z 2017 poz. 1007 z późn. zm.), który stanowi, że przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką nie narusza uprawnienia wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej. Artykuł 77 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o księgach wieczystych i hipotece (t.j. Dz.U. z 2013 r. poz. 707 ze zm.) ma zastosowanie bez względu na to, czy właścicielem przedmiotu hipoteki jest dłużnik osobisty, czy też osoba trzecia. Przepisu tego nie stosuje się jednak do roszczeń o świadczenia uboczne.

Strona powodowa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz (...) wniosła pozew w niniejszej sprawie w dniu 8 listopada 2016r., zatem 3 letni termin przedawnienia dotyczy roszczeń o odsetki sprzed daty 8 listopada 2013 r. Powód zatem prawidłowo i zasadnie naliczył, a następnie skapitalizował odsetki ustawowe za opóźnienie

od kwoty głównej roszczenia wynoszącej 81 735,33 zł za okres od dnia 12 grudnia 2013 r. (data zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności) do dnia 14 października 2016 r. w kwocie 11 736,99 zł i do przedawnienia roszczenia w tej części nie doszło. Z kolei odsetki umowne naliczone przez poprzedniego wierzyciela od dnia 13 maja 2009 r. do dnia 7 listopada 2013 r. uległy przedawnieniu. Skoro zatem bank dokonał naliczenia i skapitalizowania odsetek, to należne one były jedynie za okres 33 dni tj. od dnia 8 listopada 2013 r. do dnia 11 grudnia 2013 r. i ich wysokość wyniosła 756,69 zł przy przyjęciu, iż dziennie stanowiły one kwotę 22,93 zł. Zatem na rzecz strony powodowej od pozwanego zasądzeniu podlegała łącznie kwota 94 229,01 zł, w tym 81 735,33 zł należności głównej, 756,69 zł tytułem odsetek umownych naliczonych i skapitalizowanych przez poprzedniego wierzyciela oraz 11 736,99 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych przez powoda. Jako podstawę orzeczenia o ustawowych odsetkach za opóźnienie Sąd Okręgowy powołał art. 481 § 1 i 2 k.c. stwierdzając, że należały się one stronie powodowej, zgodnie z jej wnioskiem, od dnia wniesienia pozwu, a zatem zasądził je od dnia 08 listopada 2016 r. do dnia zapłaty.

Jednocześnie zastrzeżono pozwanemu zgodnie z art. 319 k.p.c. prawo powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na jego ograniczona odpowiedzialność wynikającą z faktu ustanowienia hipoteki na nieruchomości. Wobec powyższego Sąd ograniczył odpowiedzialność pozwanego przy prowadzeniu egzekucji sądowej do udziału 1/2 części w nieruchomości położonej w miejscowości Z. gmina Z., składającej się z działek ewidencyjnych nr (...), dla której Sąd Rejonowy dla K. (...) w K. Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych w K. prowadzi księgę wieczystą nr (...), na której została ustanowiona hipoteka umowna zwykła na kwotę 212 500 zł i hipoteka umowna kaucyjna do kwoty 106 250 zł. dalej idące powództwo musiało ulec oddaleniu. Jako podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu Sąd pierwszej instancji powołał art. 100 k.p.c.

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany zaskarżając orzeczenie w pkt I i III, zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 6 k.c. oraz przepisów postępowania, tj. art. 232 k.p.c., art. 233 k.p.c., art. 245 k.p.c. i art. 253 k.p.c., polegające na uznaniu, iż powód udowodnił wysokość swego roszczenia, podczas gdy wbrew swoim obowiązkom procesowym i zasadzie ciężaru dowodu powód nie wykazał w sposób wyczerpujący, w jakiej konkretnie kwocie przysługuje mu roszczenie wobec strony pozwanej, co czyni całe to roszczenie niemożliwym do uwzględnienia;

2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 6 k.c., art. 81§1 k.c., art. 77 k.c. i art. 78 k.c. oraz przepisów postępowania, tj. art. 232 k.p.c., art. 233 k.p.c., art. 245 k.p.c. i art. 253 k.p.c., polegające na uznaniu, iż powód udowodnił wymagalność swojego roszczenia, podczas gdy wbrew swoim obowiązkom procesowym i zasadzie ciężaru dowodu powód nie wykazał w sposób wyczerpujący, aby bank wypełnił wszelkie wymagane umową oraz obowiązującymi przepisami prawa przesłanki do wypowiedzenia stronie pozwanej umowy kredytu,

3. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 232 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. oraz prawa materialnego, tj. art. 6 k.c. oraz art. 509 § 1 i 2 k.c., polegające na nieprawidłowym ustaleniu, że powód należycie wykazał fakt skutecznego nabycia objętej pozwem wierzytelności względem strony pozwanej, w tym również polegające na nieprawidłowym uznaniu, że umowa cesji zawarta przez powoda z bankiem była ważna, podczas gdy analiza okoliczności sprawy, w szczególności w świetle braku wymagalności wierzytelności dochodzonych pozwem na dzień zawarcia umowy cesji, prowadzi do stwierdzenia, że umowa ta sprzeciwiała się właściwości zobowiązania nią objętego,

4. naruszenie prawa materialnego, tj. przepisów art. 509 § 1 i 2 k.c., art. 494 § 3 k.s.h., art. 79 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece z dnia 6 lipca 1982 r. (Dz.U. Nr 19, poz. 147 z późn. zm.) oraz art. 95 ust. 4 ustawy Prawo bankowe z dnia 29 sierpnia 1997 r. (Dz.U. Nr 140, poz. 939 z późn. zm.), polegające na nieprawidłowym przyjęciu, że powód jest w niniejszej sprawie czynnie legitymowany do dochodzenia nabytych w drodze cesji roszczeń od pozwanego, podczas gdy z analizy umowy kredytu oraz treści księgi wieczystej nieruchomości zabezpieczających poprzez hipotekę ten kredyt wynika, że hipoteka ta nie została skutecznie i w sposób ważny przeniesiona na powoda, a co za tym idzie, sama wierzytelność hipoteczna również nie została przez powoda nabyta w sposób skuteczny i ważny,

5. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 207 § 6 k.p.c. oraz art. 217 § 2 k.p.c., polegające na uwzględnieniu przez Sąd I instancji przy orzekaniu spóźnionych twierdzeń i dowodów przedłożonych przez powoda w postaci pisma procesowego z dnia 07 stycznia 2017 r. oraz załączonych do tego pisma dokumentów, podczas gdy powód nie wykazał w żadnym stopniu, aby nie miał możliwości przedstawienia tych twierdzeń i dowodów już w treści pozwu, przy czym tak późne przedstawienie tych twierdzeń i dowodów z pewnością rzutowało na terminowość rozpoznania niniejszej sprawy, w związku z czym Sąd I instancji powinien był te twierdzenia i dowody pominąć jako spóźnione,

6. uznanie ujawnionego w księdze wieczystej KW nr (...) wpisu dotyczącego hipoteki na rzecz powoda za ważny i wiążący, a zarazem z uwagi na tę hipotekę przyjęcie braku przedawnienia części roszczeń objętych pozwem, podczas gdy stanowiący podstawę wpisu do księgi wieczystej zmiany dotychczasowego wierzyciela hipotecznego na rzecz powoda przepis art. 195 ust. 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi z dnia 27 maja 2004 r. (Dz.U. Nr 146, poz. 1546 z późn. zm.) jest niezgodny z Konstytucją w zakresie, w jakim fundusz jest uprawniony do żądania zmiany wpisu na podstawie wyciągu z ksiąg rachunkowych, podpisanego przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzonego pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym, potwierdzającego nabycie przez fundusz sekurytyzacyjny wierzytelności albo puli wierzytelności zabezpieczonych hipoteką lub zastawem rejestrowym,

7. naruszenie przepisu postępowania, tj. art. 100 k.p.c., polegające na obciążeniu strony pozwanej całością uiszczoną przez powoda opłaty sądowej od pozwu w kwocie 6.590 zł, podczas gdy strona pozwana proces przegrała jedynie w 70% i zgodnie z wyrażoną w ww. przepisie zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów postępowania między strony powinna była ponieść co najwyżej koszt w kwocie 4.613 zł tytułem zwrotu powodowi opłaty sądowej od pozwu.

Pozwany wniósł o zmianę wyroku i oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów w tym kosztów zastępstwa w wysokości czterokrotności stawki minimalnej .

Strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji i o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego,

Rozpoznając apelację Sąd Apelacyjny uznał za własne ustalenia Sądu Okręgowego i zważył co następuje:

Potrzeba złożenia dokumentów dołączonych przy piśmie sygnowanego dnia 7 stycznia 2017r. a nadanym w dniu 8 lutego 2017r. wynikała ze stanowiska procesowego pozwanego zawartych w sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 5 grudnia 2016r. stanowiącym jednocześnie odpowiedź na pozew. Złożenie więc pisma procesowego na wezwanie zarządzone w dniu 12 stycznia 2017r. a wysłane w dniu 18 stycznia 2017r. (wyznaczające 14 dniowy termin na ustosunkowanie się do sprzeciwu), nie było spóźnione. Przepisy procesowe nie nakładają na powoda obowiązku przewidywania hipotetycznych sposobów obrony strony przeciwnej i zgłaszania na etapie wniesienia pozwu dowodów "na wszelki wypadek" (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2015 r. I CSK 928/14 LEX nr 1973553).

Niezależnie od tego pozwany, powołując się na art. 207§6 k.p.c. pomija, że przepis ten dopuszcza nawet uwzględnienie spóźnionych dowodów, jeżeli nie spowoduje to zwłoki w rozpoznaniu sprawy. W tym zaś przypadku dopuszczenie dowodów z dokumentów nie spowodowało żadnej przewłoki postępowania.

Podpisane pod umową T. C. i S. M. była prokurentem (...) Bank S.A., co wynika z danych z rejestru Nr : (...) prowadzonego dla tej spółki. Nawet jednak zakładając , że doszło do nieprawidłowej reprezentacji to na skutek przystąpienia do wykonania umowy kredytowej oraz wystąpienie przez (...) Bank dokumentów kredytowych, w tym stanowiących podstawę wpisu hipoteki doszło do potwierdzenia czynności udzielenia kredytu przez (...) Bank S.A. w W.. Niewątpliwie bowiem (...) Bank S.A. wypłacił pozwanemu kwotę kredytu na podstawie umowy kredytowej. Nie było więc żadnych podstaw do kwestionowania skuteczności umowy. Ewentualna zaś bezskuteczność wypowiedzenia z uwagi na wadliwość umocowania do złożenia tego oświadczenia byłaby potwierdzona wystawieniem bankowego tytułu , złożeniem wniosku o nadanie klauzuli wykonalności i wszczęcie egzekucji przez kredyt bank a także dochodzeniem roszczeń przeciwko współdłużnikowi rzeczowemu S. S. z powołaniem na wypowiedzenie umowy kredytowej.

Z prawidłowych ustaleń wynika, że (...) Bank spółka akcyjna (jako spółka przejmowana) połączyła się z Bankiem Z. (...) jako spółka przejmująca) poprzez przeniesienie całości majątku spółki przejmowanej na rzecz spółki przejmującej (k.259). Na podstawie art. 494 §1 k.s.h. Bank Z. (...) SA. wstąpił z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki (...) banku S.A. W takim przypadku nie ma żadnego zbycia wierzytelności lecz przejście praw w tym wynikających z hipoteki w drodze sukcesji uniwersalnej co uchyla działanie konstytutywnego charakteru wpisu. Przepis art. 494§3k.s.h. nie daje podstaw do uznania, że warunkiem skuteczności przekształcenia spółki jest dokonanie wpisu. Już sam fakt istnienia tego przepisu wskazuje, że przejście nie stanowi przelewu wierzytelności hipotecznej o jakiej mowa w art. 79 u.k.w.i h. a ujawnienie w księgach wieczystych przejścia na spółkę przejmującą praw ujawnionych w tych księgach ma charakter deklaracyjny.

Także niezasadnie pozwany kwestionował skuteczność rozporządzenia wierzytelnością przez (...). Jak prawidłowo ustalił Sąd Okręgowy osoby zawierające umowę były uprawnione do reprezentacji zbywcy i nabywcy. Umowa cesji została sporządzona w formie z podpisami notarialnie poświadczonymi (k62 i64i aneks k.k-70 i70). Ta umowa sama w sobie mogła stanowić podstawę wpisu zmiany uprawnionego z hipoteki. Sam wpis wprawdzie został dokonany na podstawie ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi Dz.U. z 2018 r. poz. 1355) ale wpis ten jest prawomocny i jako taki skuteczny art. 29 u.k.w.h. w zw. z art. 521§1 k.p.c. Jeżeli pozwany uznawał wadliwość podstawy wpisu to na etapie apelacji od wpisu mógł podnosić zarzut niekonstytucyjności art. 195§1 k.p.c. Ewentualne pytanie prawne co do niekonstytucyjności tego przepisu nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowego sporu, skoro wpis już został dokonany. W procesie cywilnym wprawdzie możliwa jest ocena skuteczności czynności prawnej, jednak nie jest dopuszczalna ponowna ocena czy dokument dołączony do wniosku mógł stanowić właściwą podstawę wpisu. Hipoteka dzieli losy zabezpieczonej wierzytelności. Zasada akcesoryjności hipoteki, wskazuje, że jest to prawo funkcjonalnie związane z wierzytelnością, która to prawo rzeczowe zabezpiecza. Przejście hipoteki jest następstwem przelewu wierzytelności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r., IV CSK 74/11, [legalis Numer 464204](#) . W tym zaś przypadku doszło do cesji wierzytelności , zrealizowany także został wymóg wynikający z art. 79 ust. 2 zdanie drugie u.k.w.h. Nie zostały zaś wykazane okoliczności pozwalające na zakwestionowanie materialnoprawnych skutków ujawnienia powoda jako wierzyciela hipotecznego. Strona powodowa nabyła więc wierzytelność zabezpieczoną hipoteką od osoby uprawnionej, nie ma więc potrzeby rozważania czy Fundusz jak nabywcę praw od banku przejmującego chronił rękojmią w sytuacji gdy spółka przejmująca nie została wpisana do księgi wieczystej a ujawniona tam była spółka przejmowana.

Niezasadnie pozwany kwestionuje wypowiedzenie umowy kredytowej w aspekcie treści dokumentów w postaci oświadczenia banku z dnia 7 sierpnia 2009r. (k24), dowodu doręczenia z dnia 10 sierpnia 2009r. oraz treści pisma pozwanego z dnia 14 września 2009r. przyznającego istnienie zadłużenia (k-273), które wskazują, że oświadczenie doszło pozwanego w taki sposób, że mógł on się zapoznać z treścią tego oświadczenia. Doręczenie nastąpiło zarówno na adres aktualnego miejsca zamieszkania ul (...) jak i na adres ówczesnego miejsca zamieszkania podawany przez pozwanego tj (...) (k-269 i 271). Pozwany nie obalił domniemania faktycznego wypływającego z tego doręczenia tj możliwości odbioru awizowanej przesyłki i nie wykazał, że nie mógł zapoznać się z treścią oświadczenia. Dodatkowo wyrażeniem na zewnątrz woli wypowiedzenia umowy kredytowej było późniejsze złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności. Potwierdzeniem, że dług z tytułu całej należności postawionej w stan natychmiastowej wykonalności było też nadanie klauzuli wykonalności.

Zwrócić należy uwagę, że zgodnie z przepisem art. 1 pkt 4 ustawy z dnia 25 września 2015r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015r., poz. 1854) z dniem 27 listopada 2015r. uchylono przepisy art. 96-98 prawa bankowego, lecz stosownie do dyspozycji art. 11 ust. 3 tej ustawy bankowy tytuł egzekucyjny, któremu nadano klauzulę wykonalności na podstawie przepisów dotychczasowych (jak w niniejszej sprawie), zachowały moc tytułu wykonawczego także po dniu wejścia w życie tej ustawy. Jakkolwiek tytuł taki nie korzysta z powagi rzeczy osądzonej jednak nie traci mocy dowodowej i pośrednio potwierdza wymagalność długu, szczególnie w aspekcie doręczenia odpisu wniosku i postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności, których dłużnik w tamtym postępowaniu nie zakwestionował. Wymagalność wynika także z zasądzenia należności (...) Banku z tytułu kredytu zaciągniętego przez J. W. od S. S. jako współdłużnika rzeczowego.

Wbrew zarzutom apelacji powód nie musiał wykazywać wysokości wierzytelności w większym stopniu niż uczynił to w sprawie. Poza sporem bowiem na tym etapie jest, że pozwany pobrał na podstawie umowy cały kredyt w kwocie 212.500zł. Dług był zabezpieczony hipotekami (zwykła i kaucyjną) ustanowionymi zgodnie z §10 umowy kredytowej (k18) na nieruchomości położonej w Z. Nr (...) na nieruchomości. Hipoteki te zostały skutecznie ustanowione w kwietniu 2007r. Do hipotek ustanowionych w tamtym okresie mają zastosowanie przepisy obowiązujące przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 26 czerwca 2009 roku o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. Nr 131, poz. 1075), tj. do dnia 20 lutego 2011r. Zgodnie z art. 10 ust. 2 tej ustawy do hipotek zwykłych powstałych przed dniem jej wejścia w życie stosuje się przepisy dotychczasowej u.k.w.h. z wyjątkiem art. 76 ust. 1 i 4, które stosuje się w brzmieniu nadanym nowelizacją. W konsekwencji domniemania wynikającego z art. 71 u.k.w.h. to na dłużniku ciąży ciężar obowiązek wykazania że dług jest inny, niż wynika to z wpisu hipoteki lub z twierdzeń wierzyciela wskazujących na niższą wysokość niż określona w kwocie hipoteki. Jeżeli więc pozwany odmawia mocy dowodowej innym dokumentom złożonym w sprawie, to przy domniemaniu istnienia wierzytelności w wysokości wyższej niż dochodzona w pozwie, ciężar dowodu z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. co do wysokości długu przerzucony jest na dłużnika. Sąd Apelacyjny uznaje jednak, że dokumenty prywatne wygenerowane przed dokonaniem cesji są wiarygodne i jako takie zostały prawidłowo ocenione przez Sąd Okręgowy.

Wysokość zadłużenia była określona w wypowiedzeniu i w bankowym tytule egzekucyjnym z dnia 15 września 2009r. odnośnie należności głównej na kwotę 205923zł. (k25-26). Dokumenty banku jako dokumenty prywatne stwierdzały, że doszło do częściowej spłaty i stwierdzały ówczesny stan zadłużenia. Bankowy tytuł wskazywał także termin wymagalności. Wyciąg z ksiąg bankowych nie ma wprawdzie mocy prawnej dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym (art. 95 ust. 1 a ustawy prawo bankowe dodany ustawą z dnia 19 kwietnia 2013 r. (Dz.U. z 2013 r. poz. 777). Niewątpliwie jednak wyciąg z ksiąg banku sporządzony na podstawie ksiąg rachunkowych jako dowód z dokumentu prywatnego o jakim mowa w art. 245 k.p.c. może jednak stanowić podstawę ustaleń w sprawie. Podlega on oczywiście ocenie jednak w zestawieniu z wielkością kredytu wskazaną w umowie podpisanej przez pozwanego i w aspekcie domniemania istnienia długu wynikającym z wpisu to na pozwanym ciążył ciężar dowodu, że zakres spłaty i w konsekwencji umorzenia zobowiązania był niższy niż wynikał z twierdzeń wierzyciela.

Także nie można podzielić zarzutu niedookreślenia wysokości odsetek w §8 umowy. Wysokość odsetek może być określona także poprzez sposób ich obliczenia. Odniesienie wysokości odsetek do Stawki Wibor 3 M powiększonej o stałą marżę nie ma samo w sobie charakteru abuzywnego, skoro określenie stawki Wibor 3 M nie jest uznaniowe. Także nie było uznaniowe określenie odsetek od zadłużenia przeterminowanego do czterokrotności stopy kredytu lombardowego (§12 umowy). Zgodnie bowiem z umową stopa referencyjna WIBOR 3 miesięczny miała być określana na podstawie danych na stronie WIBO serwisu (...) lecz nie więcej niż czterokrotność kredytu lombardowego. WIBOR (W. (...)) to referencyjna wysokość oprocentowania kredytów na polskim rynku międzybankowym. Wyznaczana jest jako średnia arytmetyczna wielkości oprocentowania podawanych przez największe banki działające w Polsce, które są uczestnikami panelu WIBOR, po odrzuceniu wielkości skrajnych. WIBOR 3 M jest wyznaczany dla kredytów udzielanych sobie nawzajem przez banki na okres 3 miesięczny. Określenie średniej arytmetycznej ma charakter obiektywny a nie arbitralny. W orzecznictwie zaś nie kwestionuje się co do zasady podstaw do określenia odsetek o stopie zmiennej, jeżeli zmiana stopy jest uzależniona od czynników obiektywnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2014 r. III CZP 53/14 OSNC 2015/6/67). Nie wykazano zaś w sprawie żadnych okoliczności wskazujących, by wprowadzenie tak określonego w umowie, zmiennego parametru rażąco naruszało interesy pozwanego. Zmiana zaś wysokości odsetek od kredytu przeterminowanego była uzależniona od stopy kredytu lombardowego, której wysokość określa Rada Polityki Pieniężnej a nie arbitralnie strona powodowa. Sąd Apelacyjny uznaje, że swoboda umów nie wyklucza odniesienia stopy odsetek do parametru WIBOR tym bardziej, że to takiej stawki referencyjnej czy stopy kredytu lombardowego odnoszą się także akty normatywne (np. Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 22 maja 2014 r. w sprawie okresowej oraz okresowej porównawczej stopy zwrotu otwartego funduszu emerytalnego Dz.U. z 2014 r. poz. 753) czy też art. 41 ustawy z dnia 9 sierpnia 1997 r. o NBP (Dz.U. z 2017 r. poz. 1373). Skoro zaś wysokość odsetek przeterminowanych została określona w tytule egzekucyjnym to nie ma potrzeby weryfikowania prawidłowości ich wyliczenia skoro pozwany nie przedstawił w apelacji żadnych argumentów wskazujących na inny wynik obliczenia. Dalsze zaś odsetki po dokonaniu wypowiedzenia to odsetki ustawowe. Z

ewentualnej nadpłaty zapłaty odsetek wyższych niż wynikają one z powiększenia stopy referencyjnej o marżę to pozwany mógłby wywodzić skutki istnienia nadpłaty, która mógłby zaliczyć na poczet długu, stąd brak jest podstaw do badania z urzędu wielkości WIBOR w poszczególnych okresach spłat rat kredytu. Sąd Okręgowy właściwie ocenił skuteczność cesji. Cesjonariusz (a więc strona powodowa) wstąpił w całą pozycję prawną cedenta (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2006 r. IV CSK 224/06 Legalis Numer 179626).

Zgodnie z art. 77 u.k.w.h., przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką nie narusza uprawnienia wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej, poza roszczeniami o świadczenia uboczne. Przepis ten ma zastosowanie do właściciela nieruchomości będącego dłużnikiem osobistym, który jako dłużnik rzeczowym odpowiada do wysokości hipoteki (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2018 r. V CSK 212/17 legalis Numer 1799249).

Dotyczy to także roszczenia o odsetki umowne zabezpieczone hipoteką kaucyjną. Hipoteka kaucyjna zabezpieczała bowiem w tym przypadku na podstawie art. 104 u.k.w.ih. odsetki oraz koszty postępowania mieszczące się w sumie wymienionej we wpisie hipoteki (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2012 r., II CSK 282/11 Legalis Nr 496882). Uwzględnienie więc powództwa nie narusza prawa materialnego.

Częściowo zasadny był natomiast zarzut naruszenia art. 100 k.p.c. Łączne bowiem koszty celowe poniesione przez obie strony w procesie to kwota 17424zł (6590zł + 17 + 17 + 5400 + 5400zł). Strona powodowa wygrała sprawę w 70%, zaś przegrała w 30%. Powód więc powinien ponieść 30 % z 17424zł a pozwany 70 % z tej kwoty. Rozkład tych kosztów wynosi więc: ~5227zł : 12197zł zł. Skoro strona powodowa poniosła 12007zł (6590zł + 5417zł) a pozwany 5417zł, to pozwany powinien zwrócić stronie powodowej 6780zł.

Tylko więc w tej nieznacznej części Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok na podstawie art. 386§1 k.p.c. a dalej idącą apelację oddalił na podstawie art. 385 k.p.c.

Nieznaczne oddalenie apelacji powoduje konieczność zwrotu przez pozwanego stronie powodowej kosztów postępowania apelacyjnego według zasady odpowiedzialności za wynik sprawy na podstawie art. 98§1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391§1 k.p.c. przy zastosowaniu §2 pkt 6 i §10 ust.1 pkt 2 oraz §15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 265).

SSA Sławomir Jamróg SSA Robert Jurga SSO Wojciech Żukowski